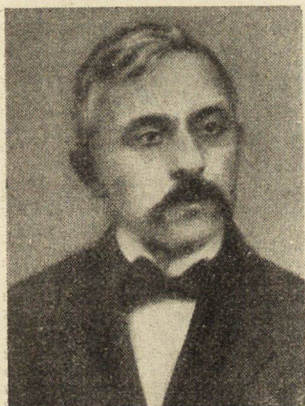

пиано, нѣкои отъ които и до днесъ сж въ употрѣба: етюди, сонатини и ронда, а сжщо и една школа за пиано.

Шмитъ, Георгъ Алоисъ — Schmitt, Georg Aloys — пианистъ и компонистъ, синъ на горния, род. 2 февр. 1827 въ Хановеръ, умр. 15 окт. 1902 въ Дрезденъ, училъ пиано при баща си, концертиралъ съ значителенъ успѣхъ въ Германия, Франция, Белгия и др., следъ което е оперенъ капелмайсторъ въ Ахенъ, Шверинъ и Вюрцбургъ, после поема ржководството на „Моцартовото дружество“ въ Дрезденъ, което издига на една голѣма художествена висота. Писаль: увертюри и др. творби за оркестъръ, музика къмъ нѣколко драми, клавири нѣща. Преработилъ е Моцартовата c-moll меса.

Шмитъ, Флоранъ — Schmitt, Florent — значителенъ французски компо-

Флоранъ Шмитъ

нистъ, род. 28 септ. 1870 въ Благонъ, ученикъ на Дюбуа, Лавинякъ, Форе и Масне въ Парижката консерватория, получилъ втората и първа „Римска премия“, 1921—24 — директоръ на Лионската консерватория, сега живѣе въ Парижъ. Въ

музиката на Ш. има елементи отъ експресионизмъ и влияние отъ Дебюси, както и отъ рускитѣ майстори — които влияния се претопяватъ въ неговитѣ творби така, че той се домогва до свой стиль. Творби: „Посещаваниятъ дворецъ“, „На лѣто“, „Легенда“, „Елегична пѣсень“, „Блѣнове“ и „Бурлеско рондо“ — за оркестъръ, три рапсодии и нѣколко опуса клавири нѣща за 2 ржце, сжщо за 2 пиана, пѣсни съ пиано и оркестъръ, хорове а cappella и съ оркестъръ, едина „Пѣсень и скерцо“ за духовъ двоенъ квартетъ, единъ клавириквинтетъ, кантати: „Фредегонда“ и „Семирамида“, 6 мотета, музика къмъ Шекспировата „Антоний и Клеопатра“, три балета: „Трагедията на Саломе“, „Малката Елфа затваря око“ и „Урваси“ (непечатанъ), „Анданте и скерцо“ за хроматическа арфа, струненъ квартетъ, пиеси за цигулка и пиано, за пиано и виолончелъ и др.

Шмицъ, Ойгенъ — Schmitz, Eugen — музикаленъ изследватель и критикъ, род. 12 юлий 1882 въ Нойбургъ (на Дунава), училъ при Беръ-Валбрунъ и въ университета въ Мюнхенъ, кждето живѣе продължително, като музикаленъ сътрудникъ на тамошни вестници, и редакторъ на „Neue musikalische Rundschau“, 1914—15 — директоръ на „Моцартеума“ въ Залцбургъ; следъ това се преселва въ Дрезденъ, кждето живѣе и до сега, като музикаленъ редакторъ на „Dresdener Nachrichten“. Трудове: „Рихардъ Штраусъ като музикаленъ драматикъ“ (1907), „Учението за хармонията като теория“ (1911), „История на свѣтската соло-кантата“ (1914), „Пиано и свирене на пиано“, „Наржчникъ по музикална естетика“ (1914), „Палестрина“ (1915) и др. Освенъ това, преработилъ е Наумановата „Илюстрирана история на музиката“, издалъ наново Марковото „Въвеждане въ изпълнението на Бетховеновитѣ клавири творби“ и е сътрудникъ на „Allgemeine deutsche Biografie“ и Хердеровия „Konversationslexikon“.

Шнабелъ, Артуръ — Schnabel, Arthur — значителенъ пианистъ и компонистъ, род. 17 апр. 1882 въ Липникъ, училъ 1888—97 при Лешетицки въ Виена, и — съ отличнитѣ си технически сръдства и правдивостъ въ тълкуването, заема мѣсто между